

zák. či nikoli. Ustanovuje totiž v 1. odst. § 45: »Jestliže podnikatel . . . způsobil úraz úmyslně nebo hrubým zaviněním, je zavázán nahraditi pojišťovně veškeré odškodné, které pojišťovna bude podle tohoto zákona vypláceti.« Nahradila-li Dělnická úrazová pojišťovna vzhledem k tomu, že usmrčený byl podle citovaného zákona pojištěn proti úrazu, matce usmrčeného výdaje, o nichž se rozsudek zmiňuje, jest tuto pojišťovnu pokládati za trestným činem obžalovaného poškozenou. Obžalovaný, jenž způsobil podle rozsudkového zjištění smrtelný úraz usmrčeného nedbalostí podle § 335 tr. zák., byl za onoho předpokladu povinen dáti řečené pojišťovně náhradu podle citovaného ustanovení § 45 zák. ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888; neboť hrubé zavinění, o němž se toto ustanovení zákona zmiňuje, nepředpokládá hrubší zavinění než jest nedbalost podle § 335 tr. zák. (rozh. čís. 8415 Sb. n. s. a rozh. víd. nejv. s. ze dne 2. listopadu 1892, čís. 11.343). Nahradila-li tedy Dělnická úrazová pojišťovna matce usmrčeného výdaje v rozsudku uvedené a nedal-li obžalovaný této pojišťovně podle svých sil náhradu po rozumu § 531 b) tr. zák., nenastalo promlčení trestného činu obžalovanému za vinu dávaného. Nežádala-li snad pojišťovna na obžalovaném náhradu, nemůže to nic měniti na tom, že podmínka promlčení podle § 531 b) tr. zák. nebyla obžalovaným splněna. Podmínkou promlčení je skutečná náhrada škody; nestačí, že se poškozený vzdal nároku na náhradu škody nebo jej dosud neuplatňoval (rozh. čís. 2400 sb. nejv. s. a rozh. čís. 2436 víd. sb.). Z toho, co uvedeno, plyne, že řešení otázky, zda je v souzeném případě splněna podmínka promlčení podle § 531 b) tr. zák., závisí v souzeném případě na zjištění, zda Dělnická úrazová pojišťovna nahradila matce usmrčeného vzhledem k tomu, že usmrčený byl podle zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888 pojištěn proti úrazu, výdaje v rozsudku uvedené či nikoli. To však nebylo nalézacím soudem v rozhodovacích důvodech zjištěno.

Čís. 4537.

Při podvodu spáchaném zatajením neshořelých věcí za účelem vy-lákání pojistného i za ně nemusí hodnota věcí těch představovati škodu, která mohla a měla pojišťovně vzejíti.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Zm II 189/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítnuv v neveřejném zasedání zmáteční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 10. března 1932, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně všech obžalovaných ve výroku o vině jakož i v ostatních výrocích s ním souvisejících podle § 290 tr. ř. z moci úřední jako zmátečný a věc vrátil soudu prvě stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zrušovací soud se přesvědčil při poradě o zmáteční stížnosti, že bylo použito trestního zákona nesprávným jeho výkladem v neprospěch obžalovaných, an rozsudek, uznávaje všechny obžalované vinnými zloči-

nem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200 tr. zák., zjišťuje sice, že se obžalovaní domluvili, že před pojišťovnou zatají zachráněné věci, by dostali vyšší pojistné, a za tím účelem tvrdili četnictvu vědomě krivě, že jim shořelo všechno, ač věděli, že značnou část svršků v hodnotě přes 2000 Kč zachránili; opomenul však vůbec zjistiti náležitost nezbytnou pro kvalifikaci zločinného podvodu, třebaže nedokonaného, totiž to, že jednáním obžalovaných, kdyby bylo došlo k jeho dokonání, byla by vůbec a také podle úmyslu obžalovaných vzešla škoda převyšující 2000 Kč. Zjištění, že hodnota ukrytých věcí činila 2888 Kč a že si obžalovaní byli vědomi toho, že zachránili část svršků v ceně přes 2000 Kč, tuto nezbytnou skutkovou podstatu zločinného podvodu ještě nenahraňuje, ano listivé předstírání, že určitá vyšší škoda jim vzešla, vzhledem k obsahu pojišťovacích smluv a vzhledem ku pravidelnému způsobu výpočtu škody z požáru jen jako určité kvoty v poměru k celkovému rozsahu pojištění a výši pojištěné částky nemuselo ještě míti v zápětí, že by pojišťovna byla i tak povinna jim vyplatiti a že by jim skutečně též vyplatila náhradu v celé tvrzené výši, pokud se týče ve výši hodnoty ukrytých věcí. Rozsudek zřejmě zaměňuje a klade rovnítko mezi dva pojmy naprosto odlišné, mezi hodnotu věcí ukrytých a škodu, která objektivně ze listivého předstírání vůbec mohla a podle úmyslu pachatelů též měla vzejíti. Tento způsob výkladu a zhodnocení skutkového stavu je právně mylný.

Čís. 4538.

Orgánovia verejnej bezpečnosti sú v nalievavých prípadoch oprávnení a povinní zakročiť cieľom zistenia účastníkov trestného činu a zabezpečenia trestných znakov aj mimo služby; taký ich výkon je úradným výkonom, ktorý je po práve.

(Rozh. z 19. novembra 1932, Zm III 334/32.)

Obžalovaný F. B. odnášajúc ukradené drevo bol zastavený četníckym strážmajstrom, ktorý ho vyzval, aby zostal stať, a vyhlásil, že drevo je zabavené; obžalovaný uchoopil sekeru a vrhol na na četníckeho strážmajstra. Oba sudy nižších stolíc uznaly obžalovaného vinným zo zločinu násilia proti úradnému orgánu podľa §§ 4 odst. II., 6 odst. II. zák. čl. XL:1914.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obžalovaného zamietol.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu podal obžalovaný zmätočnú sťažnosť, ktorou žiada oslobodenie od obžaloby na tom základe, že vrchný súd vraj porušil právne pravidlo tým, že nehľadel na to, že poškodený četnícky strážmajster bol mimo služby. Z tohoto dôvodu uplatňovanú časť zmätočnej sťažnosti považoval najvyšší súd za založenú na bode 1 a) § 385 tr. p. Obžalovaný zrejme preto sa sťažuje, že jeho čin vraj nie je trestný, lebo poškodený četnícky strážmajster nebol v takom výkone